

јавног права у коме је уставно право основно и услов постојања овог другог, финансијског права. Пре свега уставно право утврђује надлежност органа који доносе прописе о финансијској регулативи, финансирању државе, процедури доношења финансијских закона, пре свега буџета, буџетско право парламента и њен однос према влади у овој сфери и др.

и) С развојем модерне државе, њеним све већим мешањем у социјалну и економску сферу живота грађана јављају се и све шира социјалноекономска права која држава гарантује (уставом) грађанима – а то је у данашњим државама све више домен посебног социјалног права које се све више развија.

Постоје односи уставног права и према другим гранама права (међународном и др.), што потврђује основни став да је уставно право фундаментална грана унутрашњег јавног права од које се гранају све друге гране права и са њом успостављају одређене нужне односе. То је однос општег према посебном, у коме су уставне норме начелног карактера и основ за остале правне норме које конкретизују и разрађују те уставне норме у свакој грани права понаособ.

ГЛАВА ДРУГА

ИЗВОРИ УСТАВНОГ ПРАВА

I. КЛАСИФИКАЦИЈА ИЗВОРА УСТАВНОГ ПРАВА

1. ПОЈАМ И ЗНАЧАЈ ИЗВОРА УСТАВНОГ ПРАВА

Као што свака грана права има своје изворе, тако и уставно право има своје изворе. Ти извори уставног права су бројни и разноврсни и међу њима се налазе и такви као што је устав који има карактер примарног и општег извора права. У правној теорији се прави разлика између материјалних и формалних извора права, при чему се под првим мисли на друштвене чиниоце из којих настаје, извире право, а под другим на правне акте у којима су садржане опште правне норме, али то је спољни облик у коме се изражава материјални извор права. Ово класично разликовање формалних и материјалних извора права нема посебан значај за уставно право јер кад се говори о тим изворима, превасходно